

KUMMA

NÄYTESIVUT

Jemma Hatt

SEIKKAILIJAT JA KIROTTU LINNA

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

Luku 1

Viimeinen koulupäivä

On merkillistä mutta totta, että kouluvuoden viimeinen päivä on kaikkien kannalta pelkkää ajan ja energian tuhlausta.

Viimeisenä päivänä säännöistä ei pidetä enää yhtä tiukasti kiinni eikä enää olla moksiskaan, jos sininen tussi räjähtää valkoiselle koulupaidalle tai jos Charles Dickensistä ja 1800-luvun Lontoosta kyhätty koulutehtävä kuulostaa oikeastaan saippuasarja Eastendersilta. Ainut sääntö on, että kukaan ei opi eikä opeta yhtään mitään.

Lara Jacobs vilkaisu kelloa ja huokaisi. Tuntui kuin hänen ensimmäinen vuotensa Swindlebrookin yläkoulussa ei loppuisi koskaan. Hänen luokkakaverinsa olivat kerääntyneet katsomaan paperitehdasdokumenttia.

Jotkut rummuttivat levottomina käsiään ja jalkojaan, kun taas ne, joille tylsyys oli ollut liikaa, olivat lysähätäneet pulpettiensa päälle kasvot pöytää vasten kuin koomaan vaipuneina.

Ikuisuudelta tuntuneen ajan kuluttua kello löi vihdoin puoli neljä.

”Mitä sinä teet tänä kesänä, Lara?” Daisy Duncely kysyi yrittäessään pysyä ystävänsä kannoilla.

”En tiedä vielä... Äiti ei ole puhunut suunnitelmistaan, mutta jokin yllätys hänellä on meille illalla”, Lara vastasi.

”Äiti sanoi, että serkkusi on teillä kylässä”, Daisy jutteli.

Lara hidasti tahtiaan ja huokaisi.

”Joo”, hän sanoi. ”Serku asuu mummin ja vaarin kanssa. He ovat menossa risteilylle, joten hän on sitten meidän vaivoinamme.”

”Miksei hän mene isovanhempienne mukaan?” Daisy kysyi.

”Tietäisit, jos tapaisit hänet.”

Kun Lara oli hyvästellyt Daisyn ja asteli pihapolulla kohti kotioveaan, hän tunsikin raskaita vesipisaroita roiskahtavan päähänsä.

”Rufus!” hän huusi serkulleen, joka istui puussa ja

kaatoi iloisesti vettä ruostuneesta kastelukannusta.

”Äitisi käyttäytyy oudosti”, Rufus huomautti, hypäsi alas puusta ja suuntasi Laran perässä talolle.

”Sanoo poika, joka istuu puussa ja kaataa vettä toisten päälle. Mitä oikein selität?”

”Äitisi on soittanut salaisia puheluita työhuoneeseen *koko* päivän.”

”Eivät ne ole mitään salapuheluita”, Lara sanoi ja muljautti silmiään. ”Äiti tekee etätöitä. Hänen on huolehdittava sinusta, koska sait lähtöpassin koulusta.”

”Ei minua *erotettu*”, Rufus sanoi. ”Halusin pois, ja koulu antoi luvan lähteä lomalle ennen muita.”

”Käänsit kuulemma kaiken ylösalaisin luokassa, niin tuolit, pöydät, piirroukset kuin opettajan tietokoneenkin”, Lara sanoi kädet puuskassa. ”Ja sen jälkeen seisoi päälläsi koko hässäkän keskellä.”

”Opettajathan kaskivät minun kääntää elämäni pälaelleen”, Rufus puolusteli. ”Tein vain mitä pyydettiin.”

Opettajat olivat tosiaan antaneet Rufuksesta paljon palautetta.

Rufuksen opettaminen on kuin hiekkalinnan tekemistä rannalle, kirjoitti eräskin opettaja todistukseen. Jonkin verran edistystä on toki nähtävissä, mutta päivän päätteeksi oppi huuhtoutuu pois ja unohtuu.

Sitoutunut, keskittynyt ja tunnollinen, kirjoitti toinen, siinäpä kolme sanaa, joilla ei Rufusta voisi koskaan kuvailla.

Sinä iltana Laran äiti, rouva Jacobs, vei tyttärensä ja Rufuksen pizzalle. Lara seurasi kuvotuksen vallasalla, kun hänen hintelä serkkunsa tuhosi kaiken lautasetaan ennätysajassa. Rouva Jacobsin viipale lojui koskemattomana lautasella. Hän karaisi kurkkuaan ja ryhtyi puhumaan uutisesta, jonka kuulemista he kaikki olivat odottaneet.

”No niin, minulla on kerrottavaa. Minun on lähdettävä kesäksi Egyptiin.” Sekä Lara että Rufus pudottivat pizzansa lautasille niin että lätsähti.

”Kaivauksella on löydetty hyvin tärkeitä esineitä, ja ne pitää kirjata”, rouva Jacobs sanoi. ”Kaikki muut paiskivat töitä kesäprojektiansa parissa, joten yliopisto voi lähettää vain minut.”

Laran suu aukesi ja mutristui paheksuen.

”Entäs me sitten?” hän kysyi.

”Kyllä me pärjätään”, Rufus heitti väliin. Hän oikeastaan nautti jokailtaisesta pikaruokaloissa syömisestä ja viime päivien vapaudesta Laran kotona. Hän oli ollut helpottunut päästessään pois mummin ja vaarin jaloista viideksi viikoksi, sillä mummi oli torunut häntä jatkuvasti muutamat viime kuukaudet. Kesä

ilman aikuisia sukulaisia oli odottamaton ja ilahduttava tulevaisuudennäkymä. ”Kyllä me pystymme huolehtimaan itsestämme, Sarah-täti.”

”Tuo ei kyllä tule kuuloonkaan”, rouva Jacobs sanoi. ”Minun on oltava ulkomailla useita viikkoja, ja olette liian nuoria huolehtimaan itsestänne. Haluaisitteko mennä Carl Kristien lastenleirille?”

”Se on ollut täynnä jo kuukausia”, Lara sanoi. ”Daisykään ei päässyt sinne tänä vuonna. Sitä paitsi Rufuksella on sinne porttikielto, jos muistat?”

”Muistan kyllä”, rouva Jacobs sanoi ja kurtisti kulmiaan muistaessaan puhelun, jonka sai itse Carl Kristieltä kaksi kesää sitten, kun Rufus oli pihistänyt soutuveneeseen ja esittänyt merirosvolaivan kapteenia. Hän oli ajelehtinut kauas järven selälle ilman airoja. Kaikki leirin toiminta oli ollut pakko keskeyttää siksi aikaa kun kaksi ohjaajaa oli hakenut hänet pikaveneellä rannalle. Kun Laran äiti oli sitten vienyt Rufuksen takaisin isovanhempiensa huomaan, tämä oli puhunut kuin merirosvo vielä useita päiviä.

”Ohoi, kipparit!” Rufus huudahti, kun sama muisto juolahti hänen mieleensä. Lara painoi päänsä käsiinsä.

”Eli mennään B-suunnitelmalla”, rouva Jacobs toteusi. ”Pääsette isosetänne Herbin luokse.”

Luku 2

Kuka on Herb-isosetä?

”Kuka on Herb-isosetä? Ja miten Barneyille käy?” Lara kyseli ajatellen mustavalkoruskeaa bordercollietaan.

”Herb on vaarinne veli”, rouva Jacobs selitti. ”Hänellä on valtava talovanhus Cornwallin rannikolla. Ihastutte siihen varmasti. Pääsette uimaan ja kalastamaan joka päivä. Barney otatte mukaan.”

”Et ole koskaan puhunut isosedästä aikaisemmin”, Lara jatkoi ja nojautui taaksepäin tuolissaan käsivarret ristissä. ”En usko, että hän on ikinä lähettänyt minulle edes syntymäpäiväkorttia.”

”Eikä minulle”, Rufus sanoi suu täynnä pizzaa. ”Yksitoista syntymäpäivää ja joulua... hän on siis kolmekymmentäkaksi lahjaa velkaa.” Rufus uppoutui unelmoimaan lahjaröykkiöstä, joka hänelle kuului.

”Kaksi kertaa yksitoista on kaksikymmentäkaksi”, rouva Jacobs korjasi. ”Äläkä sitten kokeile onneasi.”

”*Uskomatonta*, että sysäät meidät ventovieraalle”, Lara valitti.

”Hän ei ole vieras, vaan sukulainen”, rouva Jacobs sanoi. ”Jopas heittädyt hankalaksi, Lara. Rufusta ei näytä haittaavan.”

”No, hän on tottunut siihen, että häntä pompotellaan sukulaiselta toiselle.”

Lara tunsi syyllisyyden piston heti kun sanat olivat lähteneet hänen huuliltaan.

”Lara!” hänen äitinsä parahti häpeissään.

”Anteeksi, Rufus”, Lara mutisi oltuaan hetken hiljaa.

”Tottahan se on”, Rufus totesi vaisusti. ”Äiti ei halua minua, ja mummi sanoo, että hänen hermonsä ovat riekaleina takiani.”

”No...” rouva Jacobs hiljeni, sillä totuutta oli vaikea kieltää. ”Olet aina tervetullut meille, mutta tänä kesänä minun on *aivan pakko* olla töissä. Olen todellakin hyvin pahoillani, mutta asialle ei voi mitään.”

Sinä iltana ei paljon muuta puhuttu, ja Laran äiti pysytteli omissa oloissaan seuraavana aamuna. Lara ja Rufus istuskelivat olohuoneessa, Barney taas lekotteli Laran jalkojen juuressa.

”Pelataanko tietokoneellani?” Lara ehdotti, sillä hänellä oli edelleen huono omatunto eilisestä.

”En ehdi”, Rufus sanoi, ponnahti tuoliltaan ja asteli kohti ovea.

”Miten niin et ehdi?” Lara kysyi.

”Äitisi on sulkenut kaikki alakerran ovet ja on menossa yläkerran työhuoneeseen, mikä tarkoittaa sitä, että hän aikoo soittaa puhelun, jota hän ei halua meidän kuulevan”, Rufus sanoi.

”Ei muiden keskustelija saisi kuunnella”, Lara läksytti ja punastui muistaessaan, kuinka monesti oli itse sala-kuunnellut. ”Työnnätkö *aina* nenäsi muiden asioihin?”

”Vain silloin kun juttu on kiinnostava tai koskee minua”, Rufus sanoi. ”Tai molempia”, hän lisäsi virnistäen.

Laran uteliaisuus voitti hänen närkästyksensä, joten hän seurasi pian serkkuaan yläkertaan ja kyyristyi tämän viereen pienen työhuoneen ulkopuolelle.

”Milloin edes juttelit hänen kanssaan viimeksi?” serkkukset kuuluivat Laran äidin sanovan puhelimeen. ”Oletko varma, että lasten sopii mennä sinne...? Viekö isä heidät? Mutta isähän inhoaa koko paikkaa ja ajattelee, että Herb on ihan vinksautanut uskoessaan siihen aarre- ja kiroushömppään...”

Lara lähes haukkoi henkeään, mutta Rufus töytäisi häntä kylkeen.

”Huomennako?”

”Mennään, ennen kuin hän näkee meidät”, Rufus kuiskasi Laralle ja asteli tämän perässä alakertaan.

Sinä iltana rouva Jacobs pyysi serkuksia pakkaamaan matkatavaransa, sillä vaari tulisi hakemaan heidät aamulla.

Lara hakeutui Rufuksen huoneeseen, jossa hän näki tämän ryskyttävän ylipakattua matkalaukkuaan kiinni koko kehonsa voimalla.

”Unohdit kirjasi”, Lara sanoi ja nappasi käteensä opuksen nimeltä *101 parasta kepposta ja pilaa*. ”Toivottavasti et ajatellut käyttää tätä minuun.” Hän nyrpisti nenäänsä nähdessään kannen sammakot, käärmeet ja kirkuvat ihmiset.

Rouva Jacobs tuli huoneeseen ja auttoi Rufusta vetämään matkalaukun vetoketjun kiinni.

”Mitä ne jutut aarteesta ja kirouksesta olivat, äiti?” Lara kysyi.

”Lara, kuinka monta kertaa olen kieltänyt sala-kuuntelemasta?”

”Minä kyllä sanoin, ettei niin saisi tehdä, Sarah-täti”, Rufus sanoi, mikä ärsytti Laraa oikein kunnolla.

”No, se on oikeastaan hölmö juttu”, rouva Jacobs sanoi. ”Kerrotaan, että jossain talon sisällä olisi kadonnut aarre... Hölynpölyähän se tietysti on. Kyllä aarre olisi jo löydetty, jos sellainen olisi olemassa. Herb on käyttänyt etsintöihin paljon rahaa vuosien varrella, eikä yhtikäs mitään ole löydetty. Mummi taitaa kuitenkin uskoa, että Herb on jo luovuttanut asian suhteen, luoja kiitos.”

”Entä kirous sitten?” Lara kysyi.

”Ei ole mitään kirousta, ei sellaisia ole olemassaakaan.”

”Mutta sinähän sanoit –”

”Jo riittää, Lara”, hänen äitinsä huokaisi. ”En lähettäisi teitä kirottuun, tuomittuun tai vaaralliseen paikkaan! Herb-setä on vähän omintakeinen, mutta ihan harmiton. Talossa ei ole aarretta eikä kirousta.”